Ч. 77 Неділя 9 (21) цьвітня 1895. Рік V.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Ще про хіньско-японьский мир.

Договір в Сімоносекі наробив европейским державам немалого клопоту і викликав не аби яку обаву. Вся праса европейска обговорює тепер услівя того договору і застановляє ся над можливими его наслїдками. Не ходить їй так вже о ті точки договору, котрі як би призначені на то, щоби дати смертельний удар европейскій торговли на далекім всходї, як о то, чи межи Хіною а Японом прийшло вже дійстно до заключеня зачіпно відпорного союза. Се лякає найбільше Европу, а головно Анґлїю і Росию. В Анґлїї дають ся на примір чути вже такі голоси розпуки:

„Коли-б дійстно показала ся правдивою чутка — так відзиває ся одна анґлійска ґазета — що Хіна і Япан заключили зачіпно відпорний союз, то наслїдки того були би не лиш для самої Анґлїї, але й для цїлої Европи страшенні. Від часів Тамерлена і Джінґісхана не грозила ще Европі така небезпечність від Азиї. Незмірні богатства Хіни, з котрих можна би так само добре користати підчас війни як і в часї мира, стояли би Японцям до розпорядимости. Против такого союза прийшлось би Европі дуже тяжко бороти ся. Оба тоті краї могли би Европі підчас мира може ще більше шкодити, як у війнї. Японцї дали дуже добрий доказ свого орґанїзацийного таланту. Коли они зорґанїзують ще мілїони Хінцїв, що працюють за безцїн і пороблять з них робітників промислових, то будуть засипувати Европу всілякого рода товарами, так дешевими, яких нїякий край в Европі не в силї продукувати".

Ну, то ще не велике було би лихо, як би в Европі подешевіли вироби промислові; противно, може би було й лїпше. Але того ще на певно не знати, чи межи Хіною а Японом станув зачіпно-відпорний союз. Японьске посольство у Відни дістало вже також урядову вість, що мир в Сімоносекі заключено, та що договір підписали повномочники з обох сторін; але ратифікация его наступить аж за три недїлї. В тій урядовій вісти однакож нема нїякої згадки про зачіпно-відпорний союз. То само кажуть і вісти з Льондону, Петербурга, Берлина і Парижа, але мимо того вся праса европейска висказує обаву перед тим союзом і каже, що хоч его нема в сімоносецкім договорі на папери, то він таки потайком істнує, а впрочім Японцї здобули собі послїдною війною такий вплив в Хінї, що она мимо волї буде мусїла станути по сторонї Япану. Небезпечність не була би ще тим усунена, коли-б не було такого формального союза; она лежить головно в тім, що Япан станув нараз великою державою на далекім Всходї, котра станула на перешкодї інтересам Анґлїї, Росиї, а по части Франциї і Німеччинї. Всї ті держави занепокоїлись тепер дуже і поки що стоять безрадні, не знаючи що робити. Але гадка, що без Европи на далекім всходї не повинна стати ся нїяка зміна, ширить ся чим раз більше і прибирає чим раз виразнїйші види. Вже зачувати, що Росия і Франция не хотять на то згодити ся, щоби Японцї забрали полудневo-всхідну Манджурию, а Анґлїя противить ся занятю Формози, опираючись на протест осївших на тім острові Анґлїйцїв та пре до ревізиї сімоносецкого договору. З того всего можна на разї лиш то припускати, що хіньско-японьский договір готов довести до якогось конфлїкту межи Японом а державами европейскими. Коли-ж нї, то для Европи, для старого сьвіта взагалї настануть часи, о котрих нинї ще трудно виробити собі яке поняте.

Допись.

Микулинцї.

(Загальні збори читальнї „Просьвіти". — Хорально-деклямацийний вечерок.)

Дня 11 лютого с. р. о 6-ій годинї вечером відбули ся в будинку шкільнім загальні збори членів микулинецкої читальнї „Просьвіти" при участи 80 членів. Голова відкриваючи засїданє, привитав зібраних теплими словами, пояснив цїль такого збору, а дякуючи Найяснїйшому Панови за ласку надану нам, що можемо лучити ся в товариства, підніс оклик: „Наш Найяснїйший Пан, Цісар Франц Йосиф I. най живе!", що зібрані трикратно повторили. Потім відчитав привітне письмо до збору від головного видїлу товариства „Просьвіти", а присутні виразили через повстанє з місць подяку і поручили видїлови читальнї письменно видїлови подякувати. — Дальше згадав голова память помершиx членів: б. п. О. Огоновского голови товариства „Просьвіти" і трох місцевих, а зібрані повстанем з місць почтили память померших; наконець по виборі найстаршого віком члена п. А. Лиськевича предсїдателем зборів, відчитав секретар протокол з попередних загальних зборів а голова читальнї здав справу з дїяльности видїлу. Насамперед говорив про читальню, яко таку. Она числила з кінцем 1894 р. 150 членів, котрі зложили вкладок 82 зр. 40 кр., видатків заряду читальнї і каси щаднично-позичкової було 73 зр. 12 кр., так що

56

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

На дворі за дверми почулись якісь голоси, а коли она отворила двері, стояло там може яких шість жителїв острова, з котрих одні держали в руках смолоскипи, а другі вели між собою в середині звязаного мурина. Болївар ішов межи ними зухвало; голову мав завязану, а одно око підбите. Ніж ему відобрали, щоби не наробив якого нещастя.

Ґеорґіна приступила до него, вдивила ся ему через хвильку остро в его трохи із зухвалости, трохи із страху завернене око, а держачи натягнений малий пістолет вибиваний сріблом, станула не дальше як на два кроки від Африканця і відозвала ся до него:

— Чуєш, Болївар.... я вже знаю, що ти зробив.... ти тепер в моїх руках і сам Бог не охоронив би тебе від заслуженої кари, як би до сеї справи не був вмішаний ще й другий, котрого викрите есть для мене важнїйше, як твоє житє, ти невільниче! Ти убив хлопця, що був тобі віддaний в опіку, а его тїло ти затопив в онтім заливі. Видиш, що я все знаю, але тепер признай ся, коли тобі твоє чорне житє бодай на стілько миле як склянна пацьорка, хто тебе до того намовив. Хлопець тобі нїколи нїчого злого не зробив — він був иноді пустотливий, звичайно як хлопцї, але то була майже дитина — він попав ся в твої руки як голуб в кігтї половика. Хто тебе, чоловіче, найми, або чиего приказу ти послухав? Говори, бо я все знаю, але від тебе хочу певно почути.... говори ж!

— Не знаю, хто вам наклав таких дурниць в голову — відворкнув Болївар — то лиш знаю, що будете мене тут за пусто і дурно мучити. Коби так маса Келї був тут....

— Він би станув тобі в пригодї, я то знаю.... — промовила начальниця з тиха — але твої викрути не поможуть тобі нїчого.... признай ся кажу, бо як Бог на небі! що дістанеш кулею в лоб... ти знаєш мене, що я умію додержати слова, коли раз загрожу.

— Та я вас знаю, які ви! — відповів зухвало син пустинї — я вас знаю аж занадто добре, але сьмію ся з вашої загрози. Жити так, як я тут жив в послїдних часах, то й псови би не хотїло ся. Та стріляйте до чорта, коли хочете, але не думайте, що мене тим перепудите.... то було би сьмішно.

— Розвяжіть ему руки та привяжіть его до онтого дерева — крикнула Ґеорґіна змінивши свою постанову і закусила свої тоненькі губи білими сьвітячими зубами, що аж мало кров з них не потекла. — Побачу, чи не змушу того чорного пса, щоби він говорив. — Туск, принесїть гарап і бийте его доти, доки аж не признасть ся, а хоч би ему із его чорної шкіри мало аж дрантє летїти. Нехай здохає псиско, коли других убиває; нехай гине таки зараз тут під гарапом, коли не хоче признати ся.

— Я то вже давно так казав зробити — відозвав ся той лодкар, до котрого Ґеорґіна говорила; его звали Туском або клеваком від того, що ему виставав один зуб з рота як клевак у дика, від чого его лице дуже страшно виглядало. — Я приніс гарап таки з собою, а тепер зараз побачимо, чи у него така й кров чорна як та шкіра на нім. Скидай кітлю, мій мурииньский князю, та будь ласкав, не кричи зараз „досить", щоби забава не так борзо скінчила ся.

Болївар глянув на него таким оком, що був би его таки з'їв, коли-б так був міг, але анї не писнув тай навіть не скривив ся, коли той хлописко пражив его тяжким гарапом з цїлої сили по плечах вкритих лиш тонкою катуновою сорочкою, так що она незадовго розлетїла ся на дрібні кусні а з плечий мурина почала течи кров струями. Він мовчав і лиш зубами скреготав, коли лодкарі стали насьміватись з его раси і его походженя, коли кляли его родичам та із злости плювали ему в лице. Він слухав мовчки, коли Ґеорґіна грозила ему ще страшнїйшими муками і стояла перед ним як та язя а не женщина, а очи її аж сьвітили ся із злости. Але Болївар затяв ся; тяжкий

остало 9 зр. 28 кр. на рік 1895. Бібліотека числить 136 книжок і 8 часописий, з чого мало що не всї члени користали. — Члени видїлу відбували що недїлї засїданя. Канцелярия читальнї залагодила 454 чисел чинностий.

Відтак здавав голова справу з дїяльности каси щадничої:

До позісталих з кінцем р. 1893	610 зр.	20 кр.
вложило 18 членів в р. 1894	830 „	31 „
виймило 14 членів в р. 1894	798 „	— „
лишило ся в касї на 4—5 проц.	642 зр.	51 кр.

При тім візван голова зібраних, щоби захочували молодїж до вкладаня і дрібних квот до щадницї, а побачать, що за кілька лїт стануть они значною квотою. Каса позичкова єсть душею нашого стоваришеня — сказав голова. Оборот касовий виносив в тім роцї 7.430 зр. 96 кр. З рахунків зиску і страт показала ся сума 202 зр. 56 кр. а чистого зиску було 102 зр. 8 кр. Біляне маєтку представляє ся з грішми в щадницї зложеними і на позичках в квотї 970 зр 22 кр. — В дискусиї над справозданєм, забрав голос п. Стефан Абрагамовский і доводив, що каса при читальни не є і не повинна бути банком. Член жадаючи у нас помочи грошевої, повинен через якийсь довший час до читальнї належати а доперва о позичку просити по заплаченю членьскої вкладки. Бажав, щоби видїл звертав в тім роцї більше увагу на читанє в читальни, бо читанє розумно поведене має неоцїнену вартість.

Опісля п. Куликовский в імени комісиї контрольної подав до відомости зборам, що всї каси товариства найшов в належитім порядку і поставив внесенє, щоби видїлови удїлити абсолюторию, що зібрані одноголосно приняли. Відтак приступлено до вибору нового видїлу. По довгій та оживленій дискусиї війшли до видїлу пп.: Антін Рибачек, управитель школи, головою; Іван Ярема, заступником єго; Кость Жмур секретарем; Кость Абрагамовский заступником єго; Іван Абрагамовский і Михайло Савицкий касиєрами; Іван Костецкий і Войтїх Зарицкий бібліотекарями а Николай Грибик видїловим. До комісиї контрольної на рік 1895 вибрано пп.: Теодора Гупалюка, Йосифа Куляковского, Стефана Абрагамовского і Івана Рибачка. Дальше по зданю справи о купнї дому на власність, збір ухвалив, щоби видїл старав ся набути дім на читальню після сили своїх фондів.

З внесень поставив п. Ст. Абрагамовский, щоби вислати 7 членів в депутациї до ц. к. Старости і інспектора шкіл, з просьбою о позволенє салї шкільної на звичайні зібраня недїльні. Збір приймив се внесенє одноголосно. П. Йосиф Камїньский підносив декотрі неформальности, як протекциї при позичках за попередного видїлу в минувшім роцї, що голова приймив до відомости і заявив, що того в сім роцї не буде. По вичерпаню порядку дневного, подякував голова зібраним за участь в засїданю і замкнув збори, а зібраний хор відсьпівав удачно кілька многая лїта видїлови і иншим з громади.

Дня 17 лютого с. р. урядив видїл читальнї вечерок хорально-декламацийний в салї ради громадскої. Випав він не согірше, помимо що і сим разом запрошена інтелїґенция на нее не прибула. Хор наш під управою п. Біляньского вивязав ся з призначених єму точок дуже добре і наука сьпіву піднеслась би, як би ми мали де обширну комнату на проби і вправи. В нас і на те брак, а спалену дяківку Бог знає, коли побудуємо. — Декламациї були також віддані знаменито, а декляматорок і декляматорів обсипано гучними оплесками. Відчит з економії „О вартости працї" п. Й. М. дуже подобав ся слухачам. Однак найлїпше випав сольовий спів п-ї М. Кшишовскої при акомпаняментї скрипки. По части концертовій наступили танцї і забава тревала до 4-ої години рано. Доходу було 29 зр. 60 кр., розходу 22 зр. 12 кр., так, що чистого зиску прибуло до каси 7 зр. 48 кр. Вправдї маленько, але і оно послужить до нашої цїли.

А. Рибачек голова. *К. Жмур* секретар.

Перегляд полїтичний.

В бюрі мінїстра Вурмбранда відбула ся вчера конференция з мінїстрами угорскими в справі удержавленя зелїзницї полудневої.

Budap. Corr. потверджає вість, що спільні Делеґациї будуть скликані на день 5 або 6 червня до Відня. Також має бути певним, що вибори до соймів будуть розписані аж на другу половину вересня.

Берлиньска праса підняла величезний крик на хіньско-японьский договір і доказує, що вже найвисша пора, щоби держави европейскі допильнували своїх інтересів на далекім Всходї. Договір хіньско-японьский потребує потвердженя европейского конґресу.

В Сербії відбувають ся тепер вибори до скупщини. Опозиция не бере участи в виборах і длятого переходять кандидати правительственні. Опозиция, здаесь не буде мати в скупщинї анї одного свого репрезентанта.

З Цетинї доносять, що там мають прибути незадовго росийскі вислужені підофіцири, котрі будуть інструкторами для чорногорского войска. Вість, що чорногорска армія має бути о шість баталїонів збільшена, єсть безосновна.

Новинки.

Львів дня 20 цьвітня 1895.

— **Каса ощадности і позичкова в Теребовли** рішила на своїх загальних зборах дня 5 цьвітня на внесенє о. Ів. Залуцкого декана з Теребовлї, щоби приймати без перешкоди поліси „Днїстра" від тих, що старають ся в тій касї о кредит.

— **П. Марко Кропивницкий**, звістний україньский писатель і директор театру, задумує вибрати ся сего року в артистичну подорож поза границї Росиї з своєю трупою, в котрій єсть 70 осіб, а між тими чимало талановитих, хоч ще й молодих артистів. На сю подорож має п. Кропивницкий кількадесять тисячів рублїв. Почати хоче від Румунії, а відтак має намір завитати до Болгариї і Сербії, а опісля до Австриї і до инших західно-европейских держав. Сю вістку подає „Зоря".

— **Пробний алярм.** З Тернополя доносять, що дня 17 цьвітня о 7-ій годинї вечером заалярмувала тамошний ґарнізон команда 11 корпуса у Львові, щоби був зараз готовий після мобілїзацийних приписів до вимаршу. До години було вже все приготовлене до походу і вся залога вижидала дальших приказів цїлу ніч. Аж на другий день рано мав прибути головнокомандуючий

гарап роздирав єму немилосердно єго тїло чим раз більше, він кидав ся з болю а ноги під ним дрожали, ледви що ще міг удержати ся на ногах; але скорше був би в тяжкій муцї відкусив собі язик, як сказав своїм катам то, чого они від него домагали ся. — Він закусував зуби чим раз сильнїйше так, що они аж скреготали і грізним диким поглядом дивив ся упорно на горду женщину. В очах зачинало вже єму темнїти ся, ніби якісь блискавки перелїтали єму попри них і сили стали єго страшно опускати. — Добував ще послїдних сил, щоби устоятись на ногах — опер ся плечем об дерево, до котрого був привязаний — але надармо, перед ним став весь сьвіт крутити ся, очи заступила єму ніби якась червона полуда і він омліваючи присїв на колїна.

— Чи не хоче той скот молити ся? — відозвав ся той з клеваком — вставай псе, доки маємо ще більше часу.... заклич на поміч твоїх чорних божків, заким повиснеш.... тепер ще за вчасно....

— Стій! — відозвав ся саме коло них якийсь голос і то такий холодно приказуючий, такий спокійний а мимо того так страшно поважний, що кати аж перепудили ся і кров їм в жилах застигла, а навіть і Ґеорґіна наля кала ся і повернула ся в ту сторону, звідки поніс ся той добре їй знакомий голос. То був Келї. Він станув саме коло них убраний в сорокатий мехіканьский плащ на опашки та в ширококрисім чорнім капелюсї, котрий насунув собі на очи і витягнув руку до тих, що мали гарапи в руках. — Хто тут сьміє виконувати вирок, котрого я не видав?

— Я видала вирок! — відозвала ся Ґеорґіна і остро глянула єму в очи та вхопила єго за витягнену руку — я засудила єго, бо він.... убив хлопця. Дитину, котру я виплекала і виховала, задушив він своїми дїдьчими руками. Ти не важ ся зборонити менї укарати єго.... не важ ся — і она аж запищіла із великого зворушеня, бо вже й голосу їй не ставало — коли не хочеш, щоби я тебе самого уважала за спільника в сім убийстві.

— Відвяжіть мурина — приказав капітан спокійно, не зважаючи на спротиву — відвяжіть єго, кажу.... треба дїло насамперед розслїдити.

— Вже розслїджене, чоловіче! — крикнула Ґеорґіна і поставилась остро до него — я, я сама виступаю против него і взиваю всемогучого Бога на сьвідка, що то він допустив ся убийства. Чи ще й тепер будеш єго боронити і пистиш єго на волю?

— Відвяжіть єго, кажу! — повторив Келї понурим, грізним голосом — вступи ся звідси, Ґеорґіно.... тут не тобі місце.... хиба хочеш противити ся всїм моїм приказам?

Ґеорґіна обернула ся і аж зблїдла, але той з клеваком поставив ся до капітана і відозвав ся зухвало:

— Біс би єго взяв, сер, та-ж він накинув ся на білого і руками і зубами, а я би хиба не жив, як би він за то не повис. Послух мусить бути, але не сьміє за далеко поступати. Та-ж ми вільні Американцї а більшість тут домагає ся кари. Не беріть за зле, але мурина я не відвяжу.

Ледви чи скорше летить блискавка з чорної хмари на тихі звори, як в Келього руцї заблиснув тяжкий ніж і в тійже хвили з страшенною певностию вбив ся зухвалому зрозбишацї в само серце. Лиш кілька секунд постояв він з очами, що пішли єму в стовп, а відтак здоймив руки в гору і повалив ся трупом на землю, лицем до неї. Тамті другі прискочили розлючені, а Келї, хоч без зброї, не зважав на небезпечність і кинув ся до них та крикнув сердито:

— Шалені.... чи самі хочете власної згуби? Зрада окружає вас зі всїх боків.... наш остров викрито.... шпигуни з Гелени розійшлись на всї сторони вздовж рїки.... наше житє і то, що ми придбали собі в потї чола, виставлене на небезпечність, а ви тут роззухвалюєтесь як шалені, слухаєте заздрістного упору жінки та відпихаєте руку, котра ще лиш одна може вас виратувати? Дураки і падлюки, рушайте кождий на своє місце! Тут приплила чужа лодка, а властитель єї лежить може десь таки недалеко звідси та підслухує нас. Нехай він не верне ся вже більше з острова. Виносїть ся.... в бачелері чекайте моїх дальших приказів.... за хвилинку прийду до вас.... відвяжіть мурина, кажу вам.... винесїть трупа звідси і поховайте єго. Нехай буде рад, що бодай таким способом зійшов із сьвіта.... він на гірше заслужив собі. — Він зробив вже був в Геленї умови, щоби нас зрадити.... а що нас доси ще не зрадив, то лиш длятого, що хотїв би дістати ще більшу заплату.... винесїть єго, а ти Болївар заждї тут на мене, доки не верну.

Люди послухали мовчки приказів, а Келї пішов за Ґеорґінею до свого помешканя, де тота привитала єго загнїваним упором.

— Де недужа? — спитав він станувши у дверох і кинувши оком доокола по малій, красно прибраній комнатї — де єсть дївчина, що ти єї хотїла задержати при собі?

— А де хлопець? — відозвала ся на то Ґеорґіна, подразнена може почутєм власної вини, і кинулась як скажена — де єсть хлопець, котрого на твій приказ убив той дїдьчий Африканець? Де дитина, котру я собі виховала, однїсенька душа, що мене любила і готова була пожертвувати ся для мене, а котра лиш тим провинила ся, що була менї вірною. Чуєш Келї.... ти страшенно мене туманив і я аж

зі Львова ґр. Шуленбурґ і приказати тамошній залозї виступити в цохід в напрямі Золочева.

— З Микулинець пишуть нам: Дня 6-ого цьвітня відбули ся в тутешній школї збори членів відділу галицкого Товариства для огородництва і пчільництва. Наколи зібрало ся досить поважне число членів, директор відділу п. А. Рибачек відкрив засїдане, повитавши зібраних і згадав про померших членів Т. Ляхмана і Я. Ручаєвича, котрих память почтили збори повстанем. По відчитаню протоколу з попередних зборів, пояснив предсїдатель, що при обісланю краєвої вистави, виділ не вивязав ся з своєї задачі, як се було єму зборам поручено, бо не мав до того охочих людий. По принятю до відомости справоздания виділу виголосив п. А. Лейчак відчит: „Роботи в садї, огородї і около пчіл на весні". Відтак вибрано новий виділ на 2 роки, до котрого увійшли: Ант. Рибачек головою, Людв. Лейчак заступником, К. Абрагамовский секретарем, о. Мих. Павлик і Т. Ляхман виділовими а Генр. Кессельрінґ і Вас. Коцюрка заступниками. На делегата до ради загальної вибрано Т. Ляхмана а єго заступником І. Рибічка. При кінци зборів роздав голова присутним членам книжочки, медодайні насїня і цьвіти та замкнув засїдане дякуючи за участь.

— Про засїви пишуть з охрестности Підволочиск: Озимина перезимувала сяк так з виїмкою долин, де грубі верстви снїгу довго лежали. Однако побоюють ся, що теперішні сухі і студені вітри та взагалї дуже низька температура, можуть цїлковито знищити озимі засїви. Пшениця марна і почорнїла, а не богато лїпше і жито. Ярі засїви ледве можна було розпочати.

— Лихо стрітило в дорозї Івана Дрогомирецкого з Березова вижного, коломийского повіта, бо на двірци у Львові загубив необачно послїдну пятку. Щоби вернути у своє село, просив полїцию відставити єго шупасом до дому, де обіцяв звернути всї кошти.

— Найдений скарб. В Лешневі, брідского повіта, найшла дня 8 цьвітня с. р. тамошна господиня Єва Сїрко в своїм шпіхлїри 6-лїтровий горнець срібних гроший. Сей скарб, як кажуть, укрив єї отець Іван Липский перед смертию, побоюючи ся крадежи.

— За обманьство розпочала ся вчера перед львівским судом присяжних карна розправа против Якова Бандлера. Яков Бандлер віn кілька лїт торговлю збіжем і иншими зеленими плодами а не маючи фондів старав ся о спільників, котрі своїми капіталами оживлювали підприємство. І так получив ся Бандлер в 1893 роцї з Фусманом і провадив з ним торговлю в той спосіб, що скоро купив портию збіжа, виказував ся з того перед Фусманом т. зв. термінаткою і сей давав єму відтак половину цїни купна, а по продажи дїлили ся зиском. Але згодом почав Бандлер допускати ся обманьств. До одного і того самого інтересу приймав по кількох спільників, перед кождим виказував ся терміпаткою, брав від них половину цїни купна, а пізнїйше зиском не дїлив ся. В той спосіб отуманив Бандлер Фусмана і Фіша. В звязи з тим стоїть також закинене Бандлерови обманьство на шкоду торговельного банку у Львові. Сей банк купив від Бандлера два вагони вівса. Однако заки обжалований відставив овес, предложив банкови ще купно двох ваґонів жита, котрого — як пізнїйше показало ся — не мав і зажадав 300 зр. завдатку. Урядник дав єму 100 зр., а 200 зр. мав єму дати скоро доставить овес. І дїйстно по доставі вівса дістав Бандлер 200 зр., але в банку більше не показав ся і жита не приставив. Таких обманьств допускав ся що раз частїйше, так що сума всїх обманьств доходить до 6000 зр. Вкінци знетерпеливили ся спільники і віддали цїлу справу судови. Бандлер не признає ся до вини, а каже, що стратив гроші на ріжних спекуляциях збіжевих, отже спільники не мають права жадати від него звороту, бо спілка була заключена на зиск і страту. Розправа потреває 4 днї.

— Шевска злість напала дня 17 цьвітня таки шевского майстра Максима Дрогобича в Тернополи, а то за те, що єго жінка Євдокія розпочала з ним сварню і не конче делїкатними словами частувала єго. Чоловік попав в наслїдок того в таку злість, що пробив жінцї шевским ножем праву грудь між 3 а 4 ребром. Жінка досить тяжко покалїчена, а чоловіка увязнено.

— З Корнїв в Равщинї пишуть нам: Томко Бунда, 15-лїтний син Івана і Єви зробив ось таке: Ві второк великодних сьвят дістав звідкись ґільзу з острого патрона, набив єї порохом, приправив ручку мов до пістолета, випилував дїрку та вистрілив. Вистріл полетів просто до голови, та вибив стрільцеви лїве око і здер з чола шкіру. Буде памятати Великдень. — Того самого дня упав на дзвінници дзвін-„вартівник", що поранив одному хлопцеви ногу, але він про те бігає ще по улицях. На щастє дзвін винесли цїлий і не пошкоджений. — *Ст. В.*

— Спритні злодії. В ночи з дня 1 на 2 цьвітня закрали ся до реальности Сусанни Воробкевич в Бродах якісь невислїджені доси злодїї і украли зі стайнї телицю вартости 20 зр. Злодії були до тої степени зухвалі, що зарізали телицю на подвірю, здоймили шкіру і лишили єї разом з головою і з ногами, а мясо забрали. Шкіра була здоймлена без найменшого ушкодженя, а також і ноги відрізано у властивім місци. З того видко, що злодїйства допустили ся фахові різники, а взглядно їх помічники. Полїция і жандармерия не вспіли ще доси викрити злочинцїв помимо енерґічного слїдства.

— Маєток Ротшільда виносить в округлій сумі 10 мілїярдів франків, з чого француска лїнія має один мілїярд. В р. 1875 маєток не виносив ще й половини тої суми, отже за 20 лїт він більше як подвоїв ся Вирахували, що той капітал зросте в роцї 1965 до величезної суми 300 мілїярдів. Відсотками того капіталу можна би удержувати 37 мілїонів людий, значить майже цїлу теперішну людність Франциї. В роцї 1800 дїд Ротшільда не мав і шелюга, але від часу битви під Ватерльо почав робити маєток.

— Відважна жінка. Жінка одного селянина в селї Маєвач в Боснї почула недавно в ночи незвичайний несупокій між своєю чередою, а що чоловіка не було дома, мусїла сама вийти і переконати ся о причинї того. Коли побачила, як вовк дусить корову, стала кричати о поміч, а що вовк не дав ся тим відстрашити, вхопила костур і убила ним вовка. Відважна жінка одержала приписану нагороду.

Телеґрами.

Відень 20 цьвітня. Завязав ся тут комітет для несеня помочи потерпівшим від землетрясеня в Люблянї і ухвалив збирати складки.

Любляна 20 цьвітня. Мінїстер фінансів призволив кредит в сумі 25.000 зр. для потерпівших від землетрясеня в Країнї.

Темешвар 20 цьвітня. Остров Адакалех на Дунаю, звістний з давних воєн Турецких, на котрім єсть і стара кріпость турецка, залила вода. Тамошні Турки поутїкали на кріпостні шанцї. Стара турецка мошея готова кождої хвилї завалити ся. Тамошним мешканцям грозить велика нужда. Також і сербскі береги залила вода, а мешканцї повтїкали в глубину краю.

бою ся, чи не стала ся я жертвою поганої злоби.

— Плетеш як без памяти — сказав на то Келї спокійно, здоймаючи ширококрисий капелюх та кладучи єго на стіл — або-ж я знаю, де він подїв ся — а чого-ж ти єго кудись післала? — Я тобі все казав, щоб ти того не робила. — Впрочім він верне може ще нинї або завтра, та хто знає, чи він не шибає ся по Геленї, рад з того, що вирвав ся на свободу, де ще готов нас всїх зрадити своїм дитинячим язиком. Де дївчина?.... заклич єї сюди!

— Він верне? — відозвала ся Ґеорґіна в тяжкім горю — хиба єго труп.... Петро добуває єго з того заливу, де єго мурин затопив.... він шибає ся хиба в холодній водї, а єго дитинячий язик не буде вже небезпечний для вічного житя.

Тяжкий біль, який доси душила в собі хороша жінка, вибухнув тепер рісною струєю сльоз, Ґеорґіна закрила собі лице обома руками і аж заходила ся від плачу.

Келї станув здивований против неї і не спускав чорних очий із дрожачої жінки.

— Чим тобі був той хлопець? — спитав він наконець тихим ріжким голосом — що тебе так дуже обходить той мішанець, котрого ти повинна була хиба лиш о стілько любити, що він був твоїм слугою?... Чуєш Ґеорґіно.... я тебе нїколи не питав о походжене того хлопця, але тепер хочу знати, від кого він походить.

— З найблагороднїйшої крови начальників племени Семінолїв! — відповіла хороша жінка і випростувала ся гордо, опановуючи на силу свій біль — імя єго батька було покликом воєнним цїлого народу; він несмертельний в історії того народу.

— А єго мати?

Ґеорґіна кинулась нараз як би громом ражена; почала дрожати на цїлім тїлї і мимо волї мусїла опертись на крісло, при котрім стояла. На Келього устах проявив ся глумливий усьміх, але він, як би не видів, або не хотів видїти, що з нею дїє ся, обернув ся лицем до малої комнатки, призначеної Мариї до спаня.

Де недужа? — спитав тепер голосом звичайної розмови — чи она там в комнатцї?

— Спить! — відповіла Ґеорґіна змішана тим, що він так нараз урвав розмову, але й зараз стямила ся та додала: не буди єї.... она потребує спокою!

— Лиш подивлю ся! — відповів капітан і підійшов до занавіси, що відділяла малу комнату від більшої.

— Розбудиш єї: зроби то для мене і дай їй спокій — просила Ґеорґіна.

Келї обернув ся до своєї жінки і глянув їй так проникаючо в очи, як коли-б хотів відгадати єї найтайнїйші гадки. Але єї лице не змінило ся, навіть і крихти не задрожало. Він обернув ся мовчки і підніс занавісу. — Напротив него стояла постіль, а на ній лежав хтось вкритий теплою дергою, обернений до него плечима, так, що він видів лиш малу головку вкриту кучерами, часть білої шиї і спочиваючу на дерзї дрібну ручку. То була якась жіноча постать, бо навіть і лице було трохи подібне до дївчини, що втекла; але бистре око Келього добачило зараз обману.

В перший хвили рушив ся він мимо волї, як коли-б хотів дальше іти, але нараз станув, повів ще раз очима по лежачій на постели людинї, а відтак по хорошім але блїдім ак мармор лици своєї жінки і опісля вийшов борзо з хати.

(Дальше буде)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·[illegible]	[illegible]·26	11·11	7·[illegible]	
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		
Підвол. Підзам.	6·53	3·33	10·40	11·3[illegible]		
Черновець	6·[illegible]1		10·51	3·31	11·36	
Стрия	–		10·2[illegible]	7·21	3·31	7·[illegible]
Белзця	–		[illegible]·56	7·21		–

Числа підчеркнені, означають нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін.

Час подаємо після годинника львівского він ріжнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год. то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Надіслане.

Готель Вікторія (J. Voise)
Львів, улиця Гетманьска побіч пл. Мариацкої найдогіднїйше спокійне центральне положене
Комнати з постелею від 80 кр. 13

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

С. Спітцер у Відни

поручае

Товари камінні і шамотові.

Плити білі і кольорові. — Насади коминкові. Комплетні уряджения для стаен і обор.

На жадане висилаемо катальоґи.

Заступники для Галичини і Буковини

Гамель і Файґель

у ЛЬВОВІ, улиця Коперніка число 21.

ГАЛИЦКИИ БАНК КРЕДИТОВИИ

почавши від 1 лютого 1890 поручае

4% Асигнати касові

з 30 дневним виповідженем

3½% Асигнати касові

з 8 дневним виповідженем, всїжє знагодячі ся в обізї

4½% Асигнати касові

з 90 дневним виповідженем, будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4 проц. з дневним терміном виповідженя.

Львів, дня 31 сїчня 1890. 7 **Дирекция.**

Новість! **Новість!**

Турецкий Бальзам до заросту бороди

дае в **незвичайно скорим** успіхом

— великі вуси —

отсю славу кождого молодця. Посилка і за посліплятою. — **Пушка зр. 1·80.**

Набути можна в аптиці під короною **І. Піпеса**

Львів пл. Бернардиньска. 12

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручае

найновійше патентоване начине кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях желїза.

С. Кельсен у Відни

поручае

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилае ся катальоґи.

Поручае ся 9

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА** у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера